DE CE ŞI CUM SE PRODUC FISURI ÎN RAPORTURILE DINTRE CLUBURI ŞI ANTRENORI?

Una din problemele fotbalului nostru — şi nu de mică importanţă — o constituie raporturile dintre conducători şi antrenori. În această privinţă, în ultimii ani am putut constata unele îmbunătăţiri remarcabile. În primul rînd, prin contracte — vizate obligatoriu de federaţie — s-a **asigurat mai multă stabilitate antrenorilor,** înlăturîndu-se în bună măsură posibilitatea unor hotărîri arbitrare faţă de aceştia din urmă. Deci, **se poate vorbi de continuitatea atît de necesară în munca de instruire.** De asemenea, federaţia s-a îngrijit ca tehnicienii să dispună de condiţii materiale cît mai bune prin încadrări corespunzătoare pregătirii şi clasificării lor, precum şi prin **alte forme** (contacte cu cluburi străine, vizionarea unor partide internaţionale, stagii cu participarea unor antrenori străini etc.) **care să le stimuleze preocuparea pentru ridicarea nivelului lor profesional** şi, implicit, pentru a contribui mai mult la îmbunătăţirea calitativă a jocului echipelor lor.

Toate aceste fapte, de necontestat, au fost determinate de dorinţa de a se realiza **un climat de muncă favorabil în importantul sector al instruirii,** prin **statornicirea unor relaţii principiale, de preţuire şi respect reciproc, de încredere şi ajutor între conducători şi antrenori.** Era absolut necesară o asemenea atmosferă şi într-o măsură a fost realizată. **Cazurile de imixtiuni s-au redus simţitor,** de asemenea şi cele de subminare a autorităţii antrenorilor.

În această direcţie însă, mai sînt multe de făcut pînă la crearea unei mentalităţi sănătoase în rîndurile conducătorilor şi antrenorilor. Dacă se mai produc unele răbufniri ale modului greşit, îngust de a privi aceste raporturi conduceri-antrenori, şi din păcate înregistrăm şi în prezent astfel de fenomene, ele sînt determinate de ambele părţi, dar **cel mai adesea de conduceri şi motivul este cam acelaşi: rezultatele obţinute în campionat, poziţia echipei în clasament.**

Deosebit de semnificativ este cazul antrenorului Ploeşteanu la care s-a renunţat **după mai bine de 20 de ani de muncă închinată echipei Steagul roşu.** Nu intenţionăm să facem „disecţia" acestui caz mult dezbătut, pentru a stabili grade de vinovăţii. Cert este însă că **„divorţul" s-a produs, plecîndu-se de la un fapt-pretext, în urma poziţiei precare a echipei în clasament. În ultimă analiză, aceasta este cauza reală.** Dar, orice s-ar spune, această poziţie nu poate fi explicată prin incompetenţa antrenorului. O asemenea afirmaţie nu rezistă în faţa faptelor. **Acest om, Ploeşteanu, a dovedit tocmai contrariul, ducîndu-şi echipa din campionatul regional pînă în divizia A şi la titlul de campioană balcanică!** Dacă însă, conducerea clubului braşovean a socotit că totuşi a venit momentul să se despartă de antrenorul său, **era obligată moral să găsească un mod demn, onorabil de despărţire** de cel care a servit clubul timp de două decenii!

Dar nu numai Steagul roşu, ci şi alte cluburi sau asociaţii sportive au un mod ciudat de a rezolva astfel de probleme. Conducerea echipei Ceahlăul P. Neamţ, de pildă, l-a schimbat pe antrenorul N. Creţu de la echipa I la juniori, chiar în retur. Pe de altă parte, Creţu nu şi-a mai susţinut, ulterior, reclamaţia depusă la F.R.F. Este oare aceasta un procedeu logic? Firește că nu.

Nu sîntem de acord nici cu antrenorii care în loc să arate deschis cauzele reale ale conflictului cu conducerile, închid ochii şi se mulţumesc cu compromisuri nedemne în schimbul unei desfaceri de contract chipurile onorabilă. Sau cu acei antrenori, de genul lui **I. Zaharia** (Iaşi) şi **V. Rizea** (Paşcani), care nu au ezitat să se dea în spectacol în faţa jucătorilor şi spectatorilor prin acte care nu-i cinstesc nici pe ei şi nici corpul de tehnicieni din care fac parte. Asemenea manifestări, cu un pronunţat caracter huliganic (s-au bătut pe teren, în timpul jocului) chiar, le ştirbesc prestigiul şi autoritatea şi-i fac vulnerabili faţă de conduceri la cel mai mic pretext.

Sînt cazuri de despărţire aşa-zise prin comun acord, ca o formulă mai elegantă sau, mai bine spus, diplomatică pentru a nu face prea multă vîlvă în jurul unor stări de lucruri neconvenabile ambelor părţi. Cum s-ar spune, un fel de cocoloşire sub aspectul unei bune... coexistenţe, chiar dacă reuşesc să iasă la lumină unele reproşuri reciproce. Apreciem, în general, astfel demisia antrenorului N. Godeanu şi acceptarea ei, fără rezerve, de către conducerea Politehnicii Timişoara.

Zilele trecute a circulat, cu oarecare insistenţă, şi **un zvon care punea sub semnul întrebării menţinerea antrenorului R. Cosmoc la conducerea echipei Universitatea Craiova.** Am încercat să verificăm temeinicia acestui zvon, ca şi a motivelor invocate (abateri de la disciplină, comportarea nesatisfăcătoare a echipei). Dar, cei cu care am stat de vorbă, au spus că lucrurile n-au ajuns atît de departe şi că nu se poate trage concluzia existenţei unui diferend de natură să ducă imediat la schimbarea antrenorului. **Ceva-ceva trebuie să fie, însă, şi aici. Să aşteptăm dar ultimele etape şi, bineînţeles, locul pe care-l va ocupa Universitatea...**

Aceste cîteva cazuri expuse poartă, totuşi, suficientă semnificaţie şi conţin o urmă măcar de avertizarea pentru ca să determine intervenţia Colegiului central de antrenori. De regulă, ca şi în alte părţi de altfel, colegiul acţionează atunci cînd este sesizat în scris. În cazurile de mai sus neexistînd reclamaţii înaintate federaţiei, ele nu au fost luate în discuţie. Dar viaţa duce şi la situaţii care pretind derogări de la reguli, mai ales nescrise. La noi, **colegiul este, într-un fel, corespondentul asociaţiei sau sindicatului antrenorilor din alte ţări, ca for care apără interesele membrilor săi şi care soluţionează în mod obiectiv eventualele litigii cu cluburile. Or, cum şi-ar putea exercita colegiul pe deplin această atribuţie în mod operativ şi eficient dacă nu se sesizează — şi nu numai din reclamaţii scrise, ci şi din oficiu — de conflictele pe care le constată, oricît de neînsemnate ar părea ele?** De ce nu foloseşte observatorii federali cei mai competenţi, pentru o informare exactă şi rapidă? **Luarea de poziţii ferme, intervenţiile la timp sînt esenţiale în curmarea unui climat dăunător secţiilor de fotbal, antrenorilor şi muncii lor.** De aceea considerăm că **este necesară o schimbare în stilul de muncă al colegiului.** Acesta trebuie să fie — cum se spune în limbaj fotbalistic — mereu pe fază **pentru a preîntîmpina situaţiile de a se vedea pus în faţa unor fapte împlinite, în faţa unor verdicte fără drept de apel.** Colegiul ar trebui **să analizeze chiar şi cazurile de desfacere a contractului sub forma comunului acord, ca să vadă dacă nu cumva este vorba de acte de conivenţă,** menite să ascundă anumite stări de lucruri dăunătoare fotbalului nostru.

Pentru aceasta însă, este nevoie ca şi **federaţia, biroul său să investească colegiul cu toată autoritatea necesară în activitatea sa,** aşezată pe baza unui regulament de organizare şi funcţionare, care-i fixează precis şi obligaţiile dar şi drepturile.

„Procesul" N. Godeanu — Politehnica Timişoara

Este foarte dificil să dezlegi ițele atît de încurcate care se creează şi care există între un club şi antrenorul lui, mai ales atunci cînd echipa respectivă nu se ridică la nivelul aşteptat şi dorit. Cine e de vină că echipa nu a promovat în categoria imediat superioară? „ANTRENORUL!", va răspunde conducerea secţiei. „ECHIPA!", va riposta antrenorul în cauză. Şi oricît vei căuta să dezlegi acest nod gordian, oricît vei încerca să dai de capul urzelilor — imposibil. Se creează şi duc o viaţă paralelă atîtea idei care se anulează, de fapt, una pe alta, atîtea fapte cărora factorii în cauză le dau explicaţii diferite, fiecare văzîndu-le din punctul său de vedere, încît este cu neputinţă să tragi o linie şi sub ea, să apară rezultatul. *Şi poate tocmai de aceea „divorţurile" antrenor-echipă se termină cu abdicarea uneia dintre părţi. Rareori o astfel de despărţire este amicală, altfel decît aparent.*

Acesta este şi tabloul realităţilor existente în clipa de faţă la Timişoara, în „divorţul" Godeanu-Politehnica. S-a anunţat, mai întîi, că prof. N. Godeanu nu va mai antrena echipa studenţească din motive de boală. Ulterior, în presă au fost publicate declaraţii în care specialistul timişorean aducea acuzaţii grave jucătorilor şi conducerii secţiei de fotbal a clubului studenţesc, pe masa căruia se afla demisia sa.

O demisie dată cu 6 etape înainte de finalul unui campionat înseamnă că faptele sînt grave, că s-a ajuns la o incompatibilitate totală între anumiţi factori, între anumite opinii. Iată-le, înregistrate, după o vizită la Timişoara.

De fapt, ce i se impută antrenorului Godeanu? *În primul rînd — motivul capital — faptul că Politehnica Timişoara nu poate reveni în Divizia A. Şi pentru că în acest campionat Vagonul Arad a dovedit o formă excepţională, să fi ocupat măcar locul al doilea, care ar fi adus prezenţa studenţilor în baraj, ar fi liniştit conducerea secţiei. Dar iată că şi posibilitatea barajului s-a volatilizat. Din acest moment, nimeni n-a mai avut ochi buni pentru prof. N. Godeanu şi — culmea — cei care doar cu cîteva luni înainte se luptaseră să-l aducă de la C.F.R. la Politehnica, au căutat acum motive să scape de el!*

Simţind „pulsul", antrenorul Godeanu şi-a dat demisia după acel 3—3 reuşit cu Crişul la Timişoara, rezultat în urma căruia se conturase ocuparea locului II în serie. Motivele sale — expuse oral:

1) lipsa de adeziune şi de pasiune a jucătorilor pentru sportul căruia i s-au consacrat *(nu se pregătesc, au alte interese, acumulările de la antrenamente nu sînt menţinute pentru jocuri);*

2) lotul nu este animat de spiritul de prietenie şi colegialitate *absolut necesare ca să facă din Politehnica Timişoara o* echipă;

3) jucătorii acceptă orice compromis pentru a-şi face interesele;

4) valoarea scăzută a celor mai mulţi dintre jucători: *doar trei fotbalişti* (Surdan, Regep, Petrovici) *sînt apţi pentru Divizia A;*

5) conducători fricoşi, care nu-şi iau răspunderea unor măsuri radicale *(situaţie care convine majorităţii fotbaliştilor, comozi, mulţumiţi cu foarte puţin în ceea ce priveşte fotbalul);*

6) competenţa i-a fost contestată de oameni care n-au jucat vreodată fotbal, *care nu cunosc acest sport decît din tribună.*

„Toate acestea, *ne spunea prof. N. Godeanu,* m-au determinat să-mi dau demisia. Eu am înţeles cu totul altfel meseria de antrenor pe care am iubit-o şi o iubesc şi pe care o practic de vreo 8 ani. Şi, atunci, de ce să mă bat în van, de ce să-mi zdruncin sănătatea? Sînt mai liniştit la catedră!".

„Audiatur et altera pars" este un principiu de la care nu te poţi abate atunci cînd vrei să faci — cît de cît — lumină într-o chestiune atît de încurcată. Şi iată-ne faţă în faţă cu conducerea secţiei de fotbal a Politehnicei. Am discutat nu numai cu preşedintele ei, conf. univ. Mihai Bilă, *ci şi cu alţi reprezentanţi ai clubului timişorean. Ce i se impută lui N. Godeanu?*

1) nu şi-a onorat angajamentul de a aduce din nou Politehnica în „A" *(antrenorul, mai înainte, ne precizase:* „Aş fi dat în scris că reveneam în divizia A dacă aveam în lot pe Panici, Seceleanu şi Calinin de la C.F.R. aşa cum solicitasem conducerii secţiei. Or, nici unul dintre ei — deşi au existat încercări de a-i aduce — nu au jucat la „Poli", care l-a dat însă pe Miţaru");

2) a desconsiderat conducerea;

3) n-a prezentat biroului secţiei planul de pregătire cerut;

4) nu a jucat niciodată fotbal într-o categorie superioară *şi din cauza asta jucătorii nu-l respectau;*

5) nu a pregătit echipa aşa cum trebuie, *ca dovadă faptul că după antrenamentele ceva mai tari făcute de noul antrenor, Stere Zeană, toţi jucătorii au acuzat febră musculară;*

6) nu s-a ocupat de pregătirea rezervelor, *iar pe unii jucători (de ex. Loncer) chiar îi scosese din lot considerîndu-i fără valoare (n.n. în meciul cu Gaz metan, 5—0 pentru „Poli", Loncer a jucat pentru prima dată în acest campionat în echipa sa; debutul a fost excelent).*

Cam acestea sînt — în mare — acuzaţiile reciproce. Desigur, nu noi sîntem cei îndreptăţiţi să facem dreptate. Nu avem căderea şi, de aceea, nu am făcut decît să prezentăm cazul Godeanu-Politehnica. *Indiferent de modul de rezolvare a diferendului, trist este faptul că această discuţie — neplăcută — are loc pe fondul cenuşiu al fotbalului timişorean, adîncind şi mai mult discrepanţa între dorinţa bănăţenilor de a redeveni „fruncea" fotbalului nostru, şi realitate.*

Mircea TUDORAN

O scrisoare din partea antrenorului Silviu Ploeşteanu

Am primit la redacţie o scrisoare din partea antrenorului Silviu Ploeşteanu. În dorinţa de a ajuta la clarificarea cazului său şi din obligaţia profesională pe care o constituie prezentarea către cititori a opiniilor ambelor părţi din cazul destul de trist de la **Steagul roşu Braşov,** reproducem această scrisoare:

TOVARAŞE REDACTOR ŞEF,

În numărul 100 al revistei „Fotbal" a fost publicat un interviu al tov. Mihail Baltag, interviu intitulat **„Nu se gîndeşte la baraj".** Din cuprinsul acestui interviu, am aflat cu uimire că tov. Baltag este vicepreşedintele secţiei de fotbal Steagul roşu şi că se află în această postură de un an. După ce mă ceartă părinteşte, făcînd tot felul de afirmaţii, tovarăşul, care întrebuinţează foarte des termenul „noi", arată că se va renunţa la servicüle mele.

Eu nu vreau să fac polemică sau să-l împiedic pe tov. Baltag să-şi exercite pasiunea pentru fotbal care, după cum reiese din interviul în chestiune, s-a etalat practic la Tîrgovişte, dar nu înţeleg în numele cui vorbeşte. Pentru a pune o chestiune la punct, pentru a se verifica seriozitatea afirmaţiilor tovarăşului Baltag, vă rog să binevoiţi a lua la cunoştinţă următoarele:

— La Steagul roşu, de mai bine de un an, nu există secţie de fotbal constituită. Pînă în ziua de 28 aprilie a.c. nu s-a constituit, nici nu a luat în primire treburile echipei, nici o secţie de fotbal. **Nu s-a ţinut nici o şedinţă în acest interval de timp şi, ca urmare a acestei stări de lucruri, nici nu a existat vreun plan de activitate al secţiei.** Personal nu am discutat niciodată cu tov. Baltag pînă în ziua de 2 aprilie a.c., cînd m-a anunţat elegant „în numele secţiei de fotbal" că sînt concediat. **Bineînţeles că nu l-am luat în serios şi mi-am continuat activitatea pînă în ziua de 4 aprilie cînd aceşti „noi" m-au împiedicat să mai iau contact cu echipa. Au urmat tot felul de dezinformări de care opinia publică a luat cunoştinţă din presă, prin care s-a încercat nu numai concedierea ci şi compromiterea mea.**

Tovarăşe redactor şef, am încercat să răspund la un singur aspect al acestei chestiuni, răspuns pe care vă rog să binevoiţi a-l publica.

Vă mulţumesc,
SILVIU PLOEŞTEANU

N. R. — Antrenorul Ploeşteanu a solicitat, printr-o cerere înaintată federaţiei, să fie repartizat la un alt club. Cererea lui nu a fost încă rezolvată.

În ultimul moment aflăm

Alţi concediaţi fără explicaţii!

În cursul zilei de miercuri am fost informaţi de un nou caz de concediere a unor antrenori. Şi de data aceasta este vorba de o măsură abuzivă luată de conducerea unei echipe. Antrenorul **Teodor Befa** a adus la cunoştinţa federaţiei că acum cîteva zile a fost chemat, împreună cu colegul său, **Gheorghe Ionescu,** de conducerea echipei Poiana Cîmpina (locul 10 în clasamentul seriei I din divizia B) şi li s-a comunicat că sînt concediaţi. Fără să li se dea nici cea mai mică explicaţie!

Iată încă un fapt care trădează menţinerea, în unele părţi, a unei mentalităţi profund dăunătoare, şi care este de natură să arunce din nou nesiguranţă şi neîncredere în rîndurile antrenorilor. Măsura este abuzivă pentru că conducerea Poianei Cîmpina nu avea dreptul să rezilieze contractul celor doi antrenori înainte de expirarea termenului sau fără a avea în prealabil avizul favorabil al federaţiei, necesar chiar în cazul desfacerii contractului de comun acord. Socotim că federaţie, prin Colegiul său central de antrenori, trebuie să intervină cu toată energia, chemînd la ordine pe toţi cei care încalcă în mod grosolan regulamentele în vigoare, normele relaţiilor de muncă. Altfel, şi ideea reglementării prin contracte a raporturilor dintre cluburi şi antrenori va fi iremediabil compromisă.